

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 154/2026-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ] zastúpeného MICHALIČKA advokáti s.r.o., Halenárska 18, Trnava, proti rozsudku Krajského súdu v Trnave sp. zn. 10Co/131/2022 z 31. októbra 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkové okolnosti prípadu

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 12. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 10Co/131/2022 z 31. októbra 2023 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť.
2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol ako žalovaný účastníkom konania o určenie neplatnosti právneho úkonu odstúpenia od zmluvy.
3. Okresný súd Trnava rozsudkom sp. zn. 21C/19/2019 z 2. júna 2022 (ďalej len „rozsudok prvej inštancie“) rozhodol, že právny úkon sťažovateľa (odstúpenie od kúpnej zmluvy) je neplatný.
4. Napadnutým rozsudkom bol rozsudok prvej inštancie potvrdený.

II. Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ pred ústavným súdom namieta, že krajský súd nesprávne posúdil obsah prejavu jeho vôle pri odstúpení od kúpnej zmluvy, že sa nezaoberal adresnosťou právneho úkonu odstúpenia od kúpnej zmluvy a že neprihliadal na skutočnosť, že malo ísť o spotrebiteľský vzťah.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Predmetom ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, jeho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a jeho práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom, ktorým bolo rozhodnuté o odvolaní sťažovateľa proti rozsudku prvej inštancie v spore o určenie neplatnosti právneho úkonu.

7. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Na predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Hneď na úvod ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľ ústavnému súdu nepredložil plnomocenstvo na zastupovanie advokátom v konaní pred ústavným súdom. Vzhľadom na ďalšie podstatné nedostatky ústavnej sťažnosti však nepovažoval za potrebné vyzývať sťažovateľa na jeho doplnenie.

9. V prvom rade je potrebné uviesť, že sťažovateľ ústavnou sťažnosťou doručенou v roku 2026 namieta porušenie svojich práv napadnutým rozsudkom, ktorý bol vydaný ešte v roku 2023. Okolnosti a dôvody tejto na prvý pohľad zrejmej nejasnosti nešpecifikoval.

10. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že proti napadnutému rozsudku sťažovateľ v skutočnosti podal dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3Cdo/79/2024 z 18. novembra 2025 (ďalej len „dovolacie uznesenie“).

11. K otázke konkurencie dovolania a ústavnej sťažnosti ústavný súd zaujal vo svojej judikatúre opakovane právny názor, ktorý bol do dôsledkov vysvetlený v uznesení ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 404/2022 zo 6. septembra 2022 (schválený plénom ústavného súdu ako právna veta za rok 2022) v znení: I. Nie každé rozhodnutie o mimoriadnom opravnom prostriedku spôsobuje zachovanie zákonnej lehoty na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, zohľadňujúc predovšetkým subsidiaritu konania o ústavných sťažnostiach, preto posledná veta § 124 zákona o ústavnom súde o zachovaní tejto lehoty je určená na to, aby sťažovateľ v ústavnej sťažnosti mohol uplatniť námietky neuplatniteľné v mimoriadnom opravnom prostriedku. Ak by rozhodnutie o dovolaní bolo negatívne, má sťažovateľ pri zachovaní princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu možnosť napadnúť

ústavnou sťažnosťou rozhodnutie dovolacieho súdu. Pokiaľ ide o námietky proti dovolaním napadnutému rozhodnutiu, ktoré nebolo možné uplatniť v dovolacom konaní, je možné ich potom uplatniť súčasne, ale až v ústavnej sťažnosti. Lehota na podanie ústavnej sťažnosti ústavnému súdu bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (začína plynúť podľa § 124 poslednej vety zákona o ústavnom súde). II. V prípade podania dovolania (iného opravného prostriedku) a súčasne, resp. pred rozhodnutím v tomto opravnom konaní aj ústavnej sťažnosti ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie; to nebráni postupu podľa druhého odseku bodu I (obdobne IV. ÚS 471/2022, IV. ÚS 534/2022, IV. ÚS 24/2023, IV. ÚS 425/2023, I. ÚS 79/2025, I. ÚS 64/2026).

12. Sťažovateľ ústavnému súdu nevysvetlil, ktoré zo svojich v ústavnej sťažnosti prezentovaných námietok nemohol uplatniť v dovolaní pred najvyšším súdom. Naopak, podanie mimoriadneho opravného prostriedku proti napadnutému rozsudku pred ústavným súdom zamlčal a v skutočnosti sa domáha opätovného, resp. duplicitného prieskumu napadnutého rozsudku, tentoraz zo strany ústavného súdu.

13. Pokiaľ by išlo o námietky, ktoré sťažovateľ v dovolaní pred najvyšším súdom v skutočnosti namietnuť mohol a najvyšší súd by sa s nimi následne mal zákonom predpokladaným spôsobom vysporiadať, sťažovateľ dovolacie uznesenie vo svojej veci pred ústavným súdom vôbec nenapadol (pozri bod 11 tohto uznesenia). Na to sa vzťahuje konzekvencia odmietnutia podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

14. Sťažovateľ taktiež vo svojej sťažnosti označil ako porušovateľa svojich práv (iba) okresný súd a následne v petite svojej ústavnej sťažnosti už (iba) krajský súd, čo opätovne svedčí o zmätočnosti ústavnej sťažnosti ako celku.

15. Uvedené nedostatky vo vzťahu k formálnym náležitostiam ústavnej sťažnosti, ako aj vo vzťahu k jej relevantnému odôvodneniu sú natoľko závažné, že ústavný súd nemohol vyzývať právneho zástupcu sťažovateľa na ich odstránenie (a tak diskriminovať iných sťažovateľov).

16. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd túto ústavnú sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde z dôvodu nesplnenia náležitostí ustanovených zákonom, ako aj z dôvodu neprípustnosti podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojitosti s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

17. Keďže ústavná sťažnosť bola ako celok odmietnutá, rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. marca 2026

Libor Duľa
predseda senátu